

De Prijs van Orde

Aether & Aequilibrium, deel 1
Ariadne N. Zwaan

Nimisa Publishing House

Uitgegeven door Nimisa Publishing house

Omslag door Nathalie Tichelaar

Redactie door Rianne Werring

Illustraties binnenwerk door Nathalie Tichelaar

Kaart door P.R.M. Hamer

Copyright © 2026, Ariadne N. Zwaan

Eerste druk mei 2026

Tweede druk augustus 2026

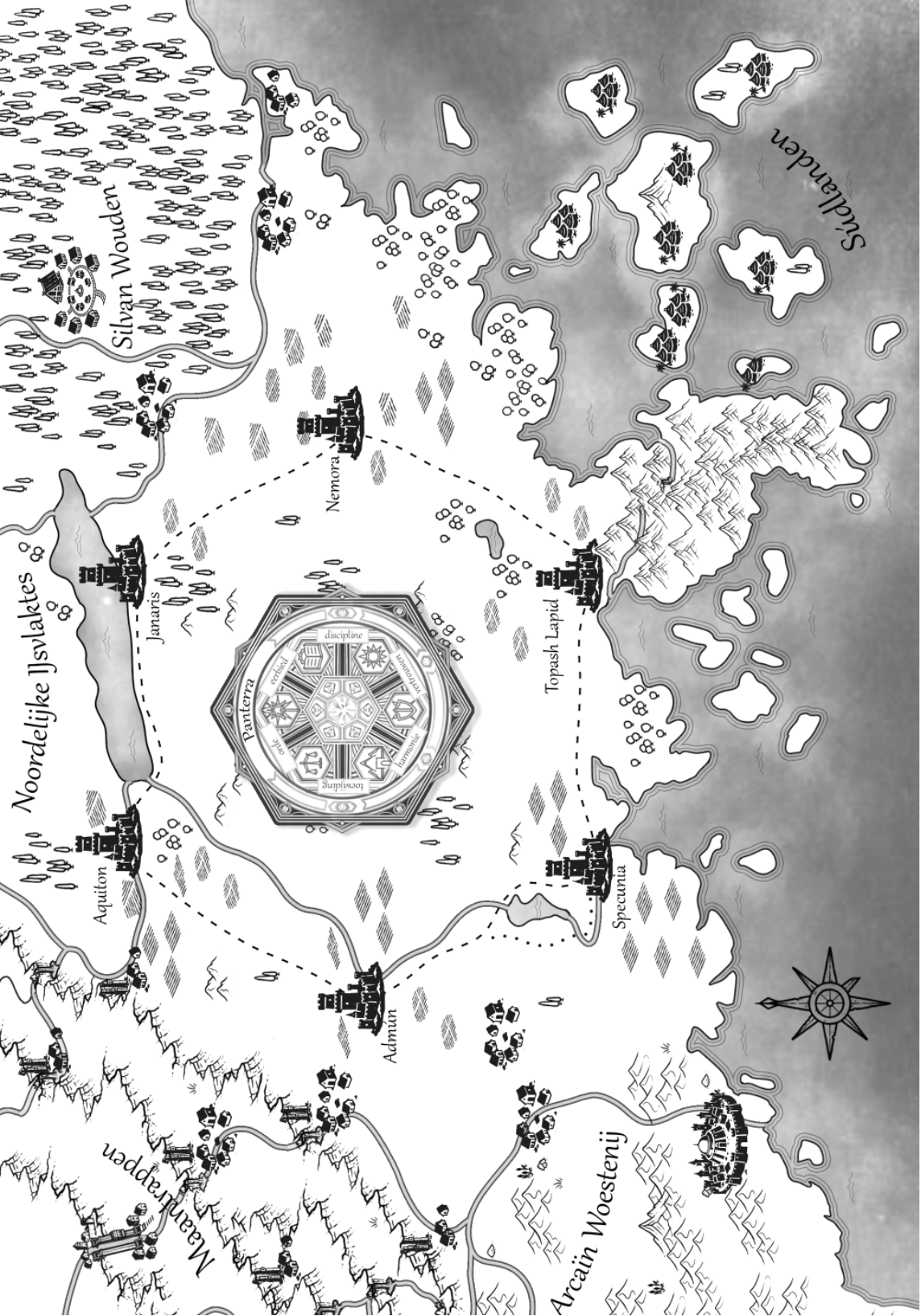
ISBN 9789493390584

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie of data mining, of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Enya, wiens eeuwige cheerleader-mentaliteit er mede voor heeft gezorgd dat dit verhaal de wereld in kon worden gebracht en voor Nathalie, zonder wie het boek en de kaft niet half zo goed waren geweest.

*“Onnadenkend respect voor autoriteit is de grootste vijand van de
waarheid.”*

Albert Einstein

Noordelijke Ijsvlaktes

Silvan Wouden

Sudlanden

Aquiton

Janaris

Nemora

Topash Lapid

Specunia

Admun

Maanrapen

Arcain Woestenij

Proloog

Leerling en meester

ARYNIKA 1031 N.V.C.

Arynika glimlachte flauwtjes toen ze de kar aan zag komen rijden over de kasseienweg. Hij hobbelde rustig tussen de kleine hutten door die het dorp opmaakten. De man en de jongen op de kar waren zich nog onbewust van wat hun te wachten stond.

‘Hanno is een zeer ambitieuze leerling,’ zei de docent van de jongen. De man stond tussen Arynika en Ylan in, bovenaan de trappen van het marmeren schoolgebouw. Zijn ogen schoten heen en weer tussen haar en haar mentor. ‘Uiterst nieuwsgierig naar alles en werkt als geen ander,’ vervolgde de man, zijn stem hees en zijn spreektempo snel.

Arynika zuchtte en keek naar Ylan, haar mentor, die veel geduldiger was dan zij. De informatie over de jongen hadden ze allang. De bureaucratie van Panterra had zo zijn voordelen.

Waarschijnlijk wist de docent dit ook en praatte hij slechts zijn zenuwen van zich af. Zichtlozen maakten anderen nu eenmaal ongemakkelijk. Of dat kwam door het zwaard op hun rug, de doek voor hun ogen, of het feit dat ze altijd alles aan zagen komen, kon Arynika moeilijk zeggen. De extreem gehoorzame honden die ze altijd

bij zich hadden hielpen ongetwijfeld ook niet. Wellicht was het de combinatie van dat alles.

‘Ah, daar zal je hem hebben,’ zei de docent opgelucht. Hij wees naar de kar die Arynika al de hoek om had zien rijden, een seconde eerder dan het daadwerkelijk gebeurd was.

De kar stopte. De man met de teugels in zijn handen keek naar de Zichtlozen, zijn angst duidelijk zichtbaar, zelfs van veraf. Hanno, zijn zoon en het kind dat Arynika zocht, trok hem aan zijn arm. ‘Vader,’ leek de jongen te zeggen. ‘Waarom stoppen we?’

Toen zijn vader geen antwoord gaf, probeerde Hanno van de kar af te springen. Zijn vader greep hem bij de schouder, zonder zijn ogen weg te trekken van Arynika.

Iedereen prees de goden openlijk, maar wat deed je als hun dienaren voor je zoon kwamen?

‘Bij de Zes.’ Ylan zuchtte diep. ‘Hij gaat ervandoor’

De vader gaf gehoor aan die korte en elegante profetie door de kar om te keren en het paard flink aan te jagen.

‘Ik heb ze niets verteld,’ zei de docent snel. ‘Ik zweer het op mijn leven.’

Arynika negeerde de man. Ze was inmiddels gewend geraakt aan de angst die zij als Zichtloze opwekte. De woorden waren daaruit voortgekomen. Overbodig, hun waarheid allang bekend.

‘Ik ben hier slechts om te observeren,’ zei Ylan, zijn zwart met grijze baard zachtjes wiegend in de wind. ‘Maar zouden we de honden er niet achteraan moeten sturen?’

Altijd zo correct en toch probeert hij me nog te sturen. Ik dacht dat we die tijd gehad hadden. ‘Geen reden om paniek te schoppen,’ zei Arynika. ‘Het is een lange weg naar hun boerderij. We halen ze wel op tijd in.’

Ylan knikte. ‘Waarom hij? Zijn scores zijn goed, maar niet opmerkelijk.’

Arynika haalde haar schouders op, iets waarvan ze wist dat het Ylan zou frustreren. Het maakte haar niet uit. Haar redenen waren zijn zaak niet. Het was de enige keuze die ze had gehad in de laatste dertig jaar. De enige beslissing die van haar alleen was. Ze was niet van plan om hem te verantwoorden.

Ze kon hem niet verantwoorden, niet eens aan haarzelf.

Het begon te regenen toen ze het plein opliepen van het aftandse dorp. Elke keer dat Arynika buiten de steden kwam, viel het haar weer op hoe vervallen alles

eruitzag. Nou ja, bijna alles. Het schoolgebouw was het visitekaartje van de Zes; stichters, heersers en goden van Panterra. Geen hoek was imperfect, geen materiaal verweerd, geen steen op de verkeerde plek.

‘Weet je,’ zei Arynika. ‘Ik heb altijd al een hekel gehad aan regen.’

Ze zag Ylan fronzen vanachter zijn blinddoek nog voordat ze uitgesproken was. ‘Wat heeft dat hiermee te maken?’ vroeg hij, meer geïrriteerd dan verbaasd.

Arynika glimlachte. ‘Niet zoveel, maar dat heeft geen effect op de waarde of waarheid ervan. Het is de ironie, denk ik. Ondanks alle macht die wij en onze goden hebben, ontkom je er toch niet aan. We kunnen het zien aankomen, maar aan het einde van een bui zijn we toch weer nat. Kennis zonder controle.’

Ylans zucht was bijna een kunstwerk op zich. ‘Hoe vaak heb ik je nou verteld dat ik geen interesse heb in je filosofische mijmeringen?’

‘Je stelde zelf de vraag,’ zei Arynika, een flauwe glimlach op haar lippen.

HANNO 1031 N.V.C.

‘Schat, we moeten weg! Zichtlozen!’ Vader trapte de deur in en begon alles in de kleine boerderijwoning overhoop te halen. Hij greep een jute zak waar al een aantal appels in zaten en stopte hem vol met alle losse dingen uit de kamer.

Hanno bleef in de opening staan. De spetters van buiten merkte hij bijna niet. Zijn moeder was bezig geweest in de keuken, een klein hoekje in de hut. De halfgeslachte kip lag nog op het houten werkblad.

Waar zijn ze bang voor? dacht Hanno. Wie zijn die mensen? Waarom waren ze bij mijn school en waarom moeten we voor hen vluchten?

‘Hanno, lieverd.’ Moeder pakte Hanno bij zijn schouder en keek hem indringend aan. ‘Ga je kleren pakken en kom dan snel weer naar beneden.’

Vader liep langs Hanno en smeedde de jute zak op de kar, trok alles wat er verder op lag eraf en rende weer naar binnen.

Hanno haastte zich naar boven en pakte zijn kleren en zijn kussen. Terwijl vragen door zijn hoofd stuiterden, rende hij naar beneden. Daar wilde zijn vader net de deur uitstormen met de laatste voedselvoorraad, maar hij stopte ineens. De pan met gepekeld vlees viel met een luid gekletter op de grond. 'Hoe?' fluisterde hij nauwelijks hoorbaar.

Moeder gilde, greep Hanno en drukte hem beschermend tegen zich aan. De twee grote honden die Hanno in het dorp had gezien, liepen vastberaden naar binnen. In de deuropening verschenen twee gestalten. Op dat moment kwam er een flits van buiten, een seconde later gevolgd door de klap van de donder.

'Dat heb je zo gepland,' zei de eerste van de gestalten. Een mannenstem.

De tweede gestalte haalde alleen haar schouders op. Ze stapten naar binnen en trokken hun kappen af. In het flikkerende licht van een kaars op de tafel was nu te zien dat het inderdaad een man en een vrouw waren, hun ogen bedekt door rode doeken.

Zichtlozen waren de meest veelbesproken wezens van Panterra, achter gesloten deuren dan. Hun ogen lieten ze altijd bedekt, maar ze zagen alles. Sommigen dachten dat ze konden zien door de ogen van hun honden. Misschien hadden ze die daarom altijd bij zich.

'Ik zou die hooivork maar laten liggen, boer,' zei de mannelijke Zichtloze.

Vader keek de Zichtloze verbaasd aan. De hooivork stond aan de andere kant van de kamer tegen een muur. 'Jullie krijgen hem niet!' schreeuwde hij. Hij rende naar de hooivork toe.

Moeder duwde Hanno achter zich. Hij keek om haar rok heen wat er zou gebeuren. Zijn hart klopte in zijn keel. De Zichtlozen wilden hem? *Waarom?*

De Zichtlozen bleven staan, net als hun honden. Geen van hen bewoog totdat vader plotseling met zijn hooivork naar de man stak.

De vrouw schopte op het laatste moment tegen de hand van Hanno's vader. Zijn hooivork belandde in de muur naast de deur. De mannelijke Zichtloze gaf hem een verveelde duw, waardoor hij op zijn rug naast Hanno en moeder op de vloer belandde.

'Maakt u zich geen zorgen,' zei de vrouw. 'Zijn kansen zijn goed, bijna 87 procent.'

‘Alstublieft.’ Moeder viel op haar knieën, haar handpalmen omhoog. ‘Mijn zoon. Heeft u zelf geen kinderen?’

De vrouw schudde haar hoofd langzaam. ‘Mevrouw, u zit hier met twee mogelijke toekomsten. In de ene gaat uw zoon vredig met ons mee, niet getraumatiseerd, omdat zijn ouders nog leven. De andere kunt u nu wel raden.’

Anders kon Hanno dat wel. Dat ging niet gebeuren. Niet als het aan hem lag. ‘Ik ga wel mee.’ Hij rukte zich los uit zijn moeders armen. Met knikkende knieën liep hij naar de twee Zichtlozen toe.

‘Nee!’ schreeuwde zijn moeder terwijl ze naar zijn armen reikte, maar Hanno had zijn keuze gemaakt.

‘Blijf liggen,’ zei de Zichtloze man tegen vader, die deed wat hem gezegd werd.

Hanno liet zich door de Zichtlozen zijn huis uit leiden. Zijn ouders liet hij achter, op hun knieën. Hij probeerde zijn hoofd te heffen. Flink zijn. Dat was wat hij nu moest doen.

Het lukte hem niet.

Deel 1

Dissident

Hoofdstuk 1

Eerbieden

Met pijn in mijn hart laat ik dit kind bij jullie achter. Zorg er goed voor, het is mij dierbaarder dan jullie je kunnen indenken.

-Uit een brief van onbekende auteur

KENAN 1051 N.V.C.

Kenans adem stokte toen de laatste noten van de luit uitdoofden. Het spel van de man tegenover hem was matig te noemen en dan drukte Kenan zich nog zuinig uit. Toch was elke noot, zuiver of vals, een welkome afleiding geweest van de wereld om hem heen. Zolang de handen van de man over de snaren hadden geschoten, leek de duisternis wat verder weg te blijven bij hun kampvuur, de bomen aan de rand van het veld wat minder onheilspellend.

De stilte brak aan. Het vuur dat in het midden van de groep van elf mannen en vrouwen brandde, bracht licht naar hun ogen, maar niet naar hun hart. Iedereen schoof dicht naar het vuur, zoekend naar de warmte die hun lichaam zou doen stoppen met rillen. Zonder succes.

Kenan zuchtte en staaarde om zich heen. In het flikkerende licht van het vuur was ieders gezicht goed te zien. Hij zocht naar een teken dat tenminste een van hen zich beter voelde dan hij, maar hij vond zijn eigen spanning in elk van hen terug. Ze hadden het gehele menselijke leger achter zich, en alle andere legers van de wereld als

het erop aankwam, maar toch deed dat niets. Ze wisten wat zich daar in de duisternis kon bevinden.

Burt, een stevige man die ooit een smid was geweest voordat hij zich had aangemeld bij het leger, stond abrupt op en begon te klappen. Niemand volgde zijn voorbeeld.

Hij stopte. ‘Heb ik jullie al eens verteld over die keer dat ik—’

‘Die rode dame ervan langs hebt gegeven?’ zei de man naast hem. Wat was zijn naam ook alweer? ‘Maar een stuk of tien keer. Bij de Zes, ik kan het praktisch dromen.’

‘Ja, jij wel, viezerik,’ zei een jonge vrouw aan de andere kant van het vuur, haar gezicht verborgen achter de knetterende vlammen. ‘Heeft er niemand een verhaal waar ik niet nog twee weken lang van moet kotsen?’

‘Ben je soms jaloers dat jij er niet in voorkomt?’ vroeg de man van eerder. ‘Dat zou je toch niet moeten verbazen met die kop van je.’

Kenan voelde dat hij tussenbeide moest komen. Hij was immers sergeant van dit zooitje nepsoldaten en de kans was groot dat ze binnenkort zij aan zij zouden moeten vechten. Dit was geen tijd voor ruzie. *Maar bij de Zes, alles is beter dan die verdomde stilte.*

Hij trok zijn wenkbrauw op. Zelfs na alles wat hij had gezien, vloekten ze allemaal nog bij de Zes. Maar bij wat moest hij het anders doen?

De jonge vrouw aan de andere kant van het vuur sprak weer. ‘Ik weet nog wel een verhaal. Wat denken jullie van het verhaal van de zes zeden?’

‘Kennen we al!’ riep iemand.

‘Saai!’ viel een ander hem bij.

Burt lachte. ‘Ha! En dan zeggen jullie dat ik mezelf herhaal. Al jouw verhalen hebben we al tien keer gehoord. Bah, de meeste ken ik zelfs nog van school. Nul originaliteit.’

‘Op dit moment-’

Een krakende tak onderbrak Kenan. Iedereen greep onmiddellijk naar zijn wapens. Alle ogen richtten zich op het struikgewas.

Bij de Zes, geen wrekers!

Bladeren ritselden. Ademhalingen versnelden hoorbaar. Zwaarden gleden uit hun schedes.

Alsjeblieft, geen wrekers!

‘Jullie waakzaamheid is bewonderenswaardig,’ zei een hoge, maar mannelijke stem kalm vanuit de duisternis. ‘Maar overbodig.’

De bladeren weken uiteen en een Múnlander – of Twinkel, zoals ze vaak genoemd werden – stapte uit het struikgewas. Ronde flessen met vloeistoffen in allerlei verschillende kleuren hingen aan zijn riem en stuiterden op en neer met elke stap die hij zette, maar raakten elkaar nooit. Hij was gekleed in iets wat ooit een mooi bruin gewaad moest zijn geweest, maar nu niets meer was dan een paar repen gescheurde kleding. Door de scheuren waren zijn glanzende zwarte schubben duidelijk zichtbaar. Ze vormden een glad geheel, slechts onderbroken door scherpe stekels. Zijn ogen waren driehoekig en diepzwart.

Kenan zuchtte en liet zijn wapen zakken. Twinkels hadden een intimiderend ras kunnen zijn, als ze niet zo klein waren geweest. ‘Sorry, we verwachtten een vijand.’

De schubben van de Twinkel glinsterden toen hij in het licht van het vuur stapte. ‘Dat lijkt een trend te zijn deze avond,’ zei hij met een zure blik op zijn gescheurde kleren. ‘Hoewel ik moet bekennen dat de vorige het bij het juiste eind had.’

‘Wat?’ zei Burt. ‘Heeft een boskat je lastiggevallen?’

De Twinkel keek met een vermoeide blik naar Burt. ‘Ik zou het je kunnen vertellen, maar ik betwijfel of je het zou geloven. En erna zou ongetwijfeld een discussie volgen die naar alle waarschijnlijkheid zou ontaarden in een woordenwisseling aangaande onze moeders.’

Hij zuchtte diep. ‘Ik kan je verzekeren dat hoewel ik het intellectueel sparren zelden mijd, ik er nu weinig behoefte aan heb. Ik heb de neiging van jullie mensen om beledigingen, verwensing en vermeende seksuele relaties jegens andermans moeder aan te kaarten altijd al vreemd gevonden. Daar komt nog bij dat de feeks die mij op deze puinhoop van een wereld heeft gezet jullie van zoveel materiaal zou voorzien dat de week te kort is.’

Burt staarde met open mond naar de Twinkel.

Kenan trok een wenkbrauw op. *Horen Twinkels zo te praten?* En wat deed een van hen eigenlijk in het menselijke kamp?

De Twinkel plofte op de grond neer en warmde zijn handen aan het vuur.

Burt had zich eindelijk herpakt, min of meer. Het probleem met mannen als Burt was dat als iets hen boven de pet ging, ze meteen aannamen dat het op hun

gericht was geweest. Hij greep zijn bijl met beide handen vast. 'Jij praat een hoop, onderdeurtje. Maar kan je ook vechten?'

De Twinkel schudde zijn hoofd. 'Nee, ik ben bang dat dat niet een van mijn vaardigheden is. Helaas, het schijnt dat ik hier gekomen ben op een plek waar ik in alles overtroffen zal worden.'

'Met alle respect,' zei Kenan, zijn handen opgeheven naar zijn troep in een poging ze rustig te houden. 'Waarom ben je precies hier?'

Het was niet verboden. Hoewel er niet zo lang geleden oorlog had gewoed tussen hun beiden volken, was er nu vrede, ook al was die erg fragiel. *Niets beter dan een gezamenlijke vijand om volkeren bij elkaar te brengen*, dacht Kenan wrang.

'Om heel eerlijk te zijn, was ik onderweg naar ergens anders,' zei de Twinkel. 'Maar toen hoorde ik hier een roep om een verhaal als van een kind dat naar bed gebracht moet worden en ik kon niet anders dan gehoor geven. Ik ben zwak wat dat betreft.'

'Nou hoor eens even!' Molena stond op, haar hand op het gevest van haar korte zwaard.

De Twinkel keek haar uitdrukingsloos aan. 'Het spijt me,' zei hij zonder veel gevoel. 'Ik was niet altijd zo cynisch.'

'Je zei iets over een verhaal?' zei Kenan in een laatste poging om de boel te sussen. Burt snoof. 'Waarschijnlijk een van die Twinkelsprookjes.'

'Nog altijd beter dan die verhalen van jou,' zei Danio. 'Spreek, Twinkel. Vul ons hart met de komedie en vrolijkheid van jouw volk.'

Een vreemde glimlach ontsierde het gezicht van de Twinkel. Het was geen vriendelijke glimlach, ook geen kwaadaardige, maar Kenans hart bevroor toen hij hem zag.

Hoeveel kwaad kan het om deze Twinkel zijn verhaal te laten vertellen? Kenan wist nog steeds niet wat hij kwam doen en zelfs niet of zijn bedoelingen wel goed waren, maar hij was niet van plan om zijn mannen en vrouwen een extra oorlog te laten ontketen met één domme actie.

'Het verhaal wat ik kom vertellen is geen sprookje,' zei de Twinkel. 'Hoewel het soms nog wel zo voelt.'

'Stop met eromheen draaien,' zei Burt. 'Laat horen dan.'

De Twinkel knikte langzaam en begon te spreken.

DORAN 1048 N.V.C.

De zon stond hoog aan de hemel en verlichtte het hoofdkantoor van het Eerbied van de Toekomst zo sterk dat Doran moeite had om er direct naar te kijken. Het droeg bij aan de heilige gloed die het gebouw vanuit zichzelf al bezat. Zelfs na al die jaren kon Doran zich nog verbazen om de goddelijke schoonheid die het uitstraalde. Gigantische zuilen stonden aan de top van brede trappen. Alles was van het puurste wit en werd dagelijks schoongemaakt. Het was een van de parels van Topash Lapid, hoofdstad van de zuidelijke provincie van Panterra en geregeerd door Sermo, een van de Zes.

Een lange rij mensen liep ordelijk door de grote boog naar binnen. Er stonden geen hekken, de rij was uit zichzelf gevormd.

Doran glimlachte. Orde, perfecte orde. Het was een van de hoogst aangeschreven kwaliteiten binnen de Eerbieden. Binnen heel Panterra trouwens. Het oversteeg alles en moest ten koste van alles bewaakt worden.

Naast de boog stond een tafel met een dik boek erop. Erachter zat een man die iedereen afvinkte die naar binnen ging. Naast hem stond een Zichtloze. Daar was Doran nog steeds niet aan gewend. Hun honden waren onnatuurlijk gedisciplineerd. Zelfs nu er een grijswitte kat tussen de rij mensen doorschoot, bleef het dier naast zijn meester zitten. De Zichtlozen zelf voelden al net zo onnatuurlijk aan. Maar, het waren noodzakelijke kwaden.

Doran liet zijn beide tatoeages zien aan de man achter de tafel toen hij eindelijk aan de beurt was. In tegenstelling tot die van mensen, waren ze gezet met rode inkt. Doran was een Múnlander. Door zijn zwarte schubben zou de traditionele zwarte inkt geen tot weinig contrast creëren. De man controleerde eerst zijn linkerhand, de hand waar zijn rang op stond aangegeven. Drie strepen. Een Bonat, de hoogste burgerlijke rang.

Nadat de man ook zijn naamtoeage had gecontroleerd, gebaarde hij Doran om door te lopen.

Het hart van het gebouw was een gigantische open ruimte. In het midden stond een holle glazen zuil waarin lichtbruine trappen omhoog liepen, onderbroken door plateaus op elke verdieping. De plateaus waren verbonden met de rest van het gebouw door lange bruggen, die als spaken van verschillende raderen toegang boden tot de verschillende verdiepingen. Nergens was een naad of kier te bekennen. Dunne zijden sluiers hingen zowel horizontaal tussen de verdiepingen als verticaal vanaf het plafond naar beneden. Ze maakten het onmogelijk om vanaf beneden de top te zien. Dorans oog kon nog ongeveer de derde verdieping onderscheiden voordat de details verdwenen in een donkere massa.

Het waren niet alleen de sluiers die dat veroorzaakten. Bovenin de grote ruimte bevond zich een groot dakraam waardoor het merendeel van het licht binnenviel. Het was moeilijker om tegen het licht in te kijken dan met het licht mee. Hierdoor kon iemand hoger in de zaal zijn oog veel beter houden op iemand beneden dan andersom. Iedereen kon omhoog kijken om te zien waar ze naartoe konden werken, maar nooit ver genoeg om zaken te zien die hen niet aangingen.

Dorans afdeling bevond zich op de achtste etage. Slechts een paar verdiepingen verwijderd van de top. De tocht daarheen was loodzwaar voor iemand van zijn bouw. De trappen waren gebouwd voor mensen en Arcaïnen, die samen het grootste deel van de bevolking opmaakten in het zuiden van Panterra, waar Topash Lapid lag. De benen van Múnlanders waren veel korter. Elke trede was een gevecht, maar zoals elke ochtend won hij uiteindelijk.

Hijgend greep hij zich vast aan het platform waar hij moest zijn. Een hand greep hem stevig bij zijn bovenarm en hees hem omhoog. ‘Daar zouden ze echt iets op moeten verzinnen,’ zei Rhean, een mens met een donkere huidskleur en Dorans favoriete collega. ‘Kun je niet zo’n takelapparaat installeren? Je weet wel, zoals ze die bij jullie op de Maantrappen hebben.’

‘Zou niet echt handig zijn met die zijden afscheidingen, denk ik,’ zei Doran buiten adem. ‘Daarbij is het ingenieurschap niet wat de goden mij hebben toebedeeld.’

Rhean knikte serieus. ‘Dat is waar. Nou, je kan gelukkig je tijd nemen. Ze zijn nu nog bezig met het onderhoud van de machine.’

Dat is ook zo, dat was vandaag. Met hernieuwde energie rende hij over de brug voor Rhean uit. ‘Ik zie je zo wel,’ riep hij nog over zijn schouder naar Rhean.

Het Orakel, de machine waar Rhean het over had, stond in een kamer in de oostelijke vleugel van het gebouw. Toen Doran de kamer in rende, was het onderhoudsteam net bezig met het verwijderen van de gigantische edelsteen waar het Orakel op draaide.

Met drie man tegelijk hesen ze de steen op een drager. De edelsteen was een bloeddiamant, zo genoemd vanwege zijn dieprode kleur. Tenminste, dat was hoe ze binnen kwamen. De steen die uit het Orakel werd gehaald was vervaagd naar een zachtroze.

Een tweede onderhoudsteam kwam binnen met een nieuwe, dieprode steen en schoof die in de lege plek in de machine. Ze duwden de grote metalen klemmen die de steen op zijn plek hielden naar binnen en er klonk een klik. Een van de ingenieurs liep naar een ander onderdeel van de machine en haalde daar een hendel over.

Het Orakel kwam tot leven. Tandwielen schraapten over elkaar, er klonken kleine knallen en stoom pufte door een grote buis naar buiten. Doran keek verwonderd naar de steen die afgevoerd werd. Was het de kleur die deze machine aanstuurde? Hij kon het zich moeilijk voorstellen.

Toen de ingenieurs de kamer uit waren, keerden alle ogen naar de dunne gleuf, niet ver van de plek waar nu de edelsteen achter een gesloten luik zat. Dat was de bron waar Dorans hele verdieping zich mee bezig hield.

‘Het blijft wonderlijk, hè?’ zei Rhean, die inmiddels ook binnen was gelopen. ‘Zeg, hebben jullie eigenlijk zoiets op de Maantrappen?’

Doran schudde zijn hoofd. ‘De Múnlanders hebben veel, maar niets zoals dit.’ Het enige wat nog bijzonderder was dan het Orakel of haar brandstof, was wat het produceerde. Doran zou er alles voor over hebben om te weten hoe het apparaat werkte, maar die kennis bezaten alleen de Zes. Zelfs Dorans baas, die een van de hoogste ambtenaren binnen het Eerbied van de Toekomst was, beweerde dat hij het fijne er niet van wist. Dat was ook de reden dat Doran het onderhoud had willen zien, om zelfs de kleinste glimp op te kunnen vangen van de werking van de machine.

Het eerste stuk papier gleed het Orakel uit. De ambtenaar die het dichtst bij de machine stond pakte het aan en verliet de kamer. De volgende schoof naar voren en het proces herhaalde zich.

Uiteindelijk was de beurt aan Doran. Hij moest moeite doen om niet door de gleuf te kijken. De laatste keer dat hij dat gedaan had, was het hem niet in dank afgenomen. En dat terwijl hij niet meer had kunnen zien dan een rode gloed.

Het Orakel maakte een geluid als een ratel toen hij Dorans stuk papier eruit werkte. Doran stopte hem in zijn zak. De informatie was niet geheim, tenminste, niet voor zijn collega's, maar Doran wilde de eerste zijn die zijn mysteries op zou lossen. Hij knikte naar Rhean en haastte zich naar het archief.

Het archief bevond zich in de enige ruimte die meerdere verdiepingen besloeg, drie om precies te zijn, ook al bevond de enige toegang tot de ruimte zich op Dorans verdieping.

Doran kwam binnen op een plateau dat tot helemaal achterin de kamer doorliep en zich op een derde van de hoogte van de ruimte bevond. Langs de randen van het plateau bevonden zich grote tafels die in lange rijen tegen elkaar stonden. Dorans collega's waren druk aan het werk, sommigen nog maar nauwelijks zichtbaar vanachter de stapels boeken en perkamentrollen. Vanaf het plateau, tussen de rijen tafels door, liepen brede trappen naar de verdieping eronder en stenen bruggen naar het plateau dat rondom de hele rechthoekige ruimte liep. Het plateau sloot aan op de kasten die beide lange muren van de ruimte bedekten. Met grote ladders op wielen konden de stukken op de hogere planken bereikt worden en tegenover de ingang bevond zich een gigantisch raam dat de ruimte van licht voorzag.

Doran liet zijn ogen wennen aan het felle licht voordat hij doorliep naar de kast waar de lege vellen zich bevonden. Zijn eerste taak zou bestaan uit het overschrijven van het stuk papier dat hij bij zich droeg. De inkt daarvan zou vervagen zodra wat erop stond zich had voltrokken, en de informatie moest daartegen beschermd worden.

Hij schoof aan bij een tafel, pakte het papiertje uit zijn zak en ontvouwde het.

“De hoeders van de wereld zullen zich tegen de valse goden richten.

Zij zullen de afvalligen neerslaan, orde uit chaos maken en balans terug laten keren.”

Doran bevroor. Hij kende de woorden goed. Ze maakten deel uit van een profetie die lang geleden al vervuld was en dus nooit uit de machine had moeten komen. De hoeders van de wereld waren de ware goden die de valse goden neergeslagen hadden, een gebeurtenis die bekend stond als de Verbanning van de Chaos. Zij hadden de

brengers van de chaos van deze wereld verdreven en de zes grote steden gesticht die nu de hoofdsteden waren van de zes provincies van Panterra, het rijk dat een steeds groter deel van de wereld omvatte.

Doran staarde naar het papier om te kijken of de woorden zouden vervagen. Het gebeurde niet. Aarzelend hing Dorans hand met een pen boven de inktpot. Zou hij de standaardprocedure moeten volgen, zelfs wanneer er iets niet leek te kloppen?

Doran schudde zijn hoofd en pakte het papiertje op. Dit ging zijn zeggenschap te boven.

Hij verliet de archieven en liep naar het kantoor van Orphis, de onderminister van het Eerbied van de Toekomst, eindverantwoordelijk voor de profetieën, en de directe baas van Doran.

‘Binnen.’

Doran opende de deur en stapte de ruimte in. Orphis was niet lang voor zijn soort, maar in vergelijking tot Doran was elk mens lang. Hij had een gladgekamde zwarte baard en dikke borstelige wenkbrauwen, waarvan één altijd hoger leek te staan dan de ander. Daardoor zag hij er permanent verbaasd uit, iets dat Doran altijd verontrustend had gevonden. Hij was inmiddels gewend aan het feit dat mensen wenkbrauwen hadden, maar die van Orphis waren bijna angstaanjagend.

‘Doran, wat kan ik voor je doen?’ Hij schoof zijn bril recht terwijl hij sprak.

Doran moest door de bril onmiddellijk aan zijn thuisproject denken. *Nee, niet nu, en zeker niet hier.* ‘Ik ben wat vreemds tegengekomen.’ Hij overhandigde het papier aan Orphis.

‘Ah, altijd oplettend en snel. Ik twijfel er niet aan dat de rest hun taak voor de dag nog niet eens overgeschreven heeft, laat staan al uitgepluisd.’ Hij vouwde het papier open. Het gezicht van de onderminister vertrok even toen hij las wat er op het papier stond.

Hij zuchtte. ‘Het is weer zover,’ zei hij terwijl hij het papier boven een kaars hield. Het papier vlamde hoog op, hoger dan Doran had verwacht. Het was zo snel en intens dat het leek alsof het papier schreeuwde. *Wat een rare gedachte.*

Orphis had het blijkbaar wel verwacht, want hij smiet het papier nonchalant van zich af en liet het uitbranden op de stenen vloer. ‘Dit gebeurt wel vaker,’ zei hij. ‘Het is een bekende fout in het Orakel die we er maar niet uit krijgen.’

‘Dus het betekent niets?’ vroeg Doran.

Orphis schudde zijn hoofd. ‘Nee, het betekent niets. Waarom dit zich er zo nu en dan tussendoor wurmt weet niemand, maar het is bewezen dat het al vervuld is, dus maken we ons daar niet te druk om. We filteren het eruit en gaan weer verder.’

‘Vergeef me, eerwaarde, dat wist ik niet.’

Orphis wuifde het weg. ‘Vergeven en vergeten. Gezien de relatief korte duur van je werkzaamheden hier, kan ik alleen maar lovend zijn. Ik stel voor dat je weer achteraan in de rij aansluit bij de uitgifte.’

Doran knikte. ‘Natuurlijk, eerwaarde.’ Hij draaide zich om en wilde net weglopen toen hem iets te binnenschoot. ‘Eerwaarde? U zei dat dit vaker voorkomt, maar ik dacht dat profetieën slechts eenmaal uit het Orakel kwamen. Nooit hebben we een dubbele.’

‘Precies,’ zei Orphis. ‘Mede daarom denken we dat het geen profetie is. Wellicht is het een manier van de Zes om ons eraan te herinneren wie ons bevrijd heeft. Maak je er in ieder geval maar niet druk om.’

Doran knikte.

Bij het Orakel stond een groot deel van Dorans collega’s te wachten. Als de machine’s ochtends opgestart werd kwam er altijd meteen heel veel uit, alsof ze nachts doorwerkte en overdag uitspuwde wat ze allemaal te vertellen had. De rest van de dag moest er echter langer op gewacht worden. Om dat iets comfortabeler te maken, stonden er stoelen tegen de muren.

Doran nam plaats en wachtte geduldig zijn beurt af. Toen het eindelijk zover was, vertrok hij opnieuw met zijn buit naar de archieven.

“De tijd dat de hoeders samenkomen nadert. Zonder ogen zal de dissident de wederhelft aanschouwen en nooit zal hij haar zien zoals anderen dat doen.”

Ergens was Doran teleurgesteld dat het bericht niet hetzelfde was. Nog steeds spookten de oneffenheden van de uitleg door zijn hoofd. *De inkt was niet vervaagd en als het bericht door de goden als herinnering is verstuurd, waarom spreken ze dan in de toekomstige tijd?*

Nee, Doran, concentreer je!

Hij trok zijn aandacht terug naar het bericht dat nu voor hem op tafel lag. Weer die hoeders. Kon dat wat met het eerdere bericht te maken hebben?

Doran schoof zijn stoel achteruit om ook met dit bericht naar Orphis te stappen, maar zijn nieuwsgierigheid greep in. Hij liep naar de boekenkasten en deed hij wat hij altijd deed: zoeken naar de betekenis achter de profetie.

HANNO 1048 N.V.C.

Hanno keek zijn tegenstander aan en greep zijn zwaard steviger vast. Hier hing zoveel van af. Verliezen was geen optie.

Een duel tussen Zichtlozen werd weleens met schaken vergeleken, maar voor Hanno was het zo veel meer. Het was de ultieme uitdaging van denksnelheid, de hoogste vorm van mentale strijd.

Beelden flitsten voor zijn ogen, elk van hen niet meer dan een mogelijkheid. Ze spiegelde toekomst voor; heldere zilverwitte vlekken licht die samenweefden tot objecten en personen op de plekken waar ze slechts enkele momenten later zouden staan.

Als hij niet reageerde.

Hij zeefde door de beelden heen. Elke mogelijke uithaal van zijn aanvaller deed hij teniet door alvast te anticiperen, terwijl zijn tegenstander hetzelfde deed met die van hem. *Observatie van de oplossing verandert het probleem.*

Iedere keer dat hij een aanval aan zag komen en zich klaarmaakte om hem af te wenden, verdween het beeld voor zijn ogen. Hij tastte zijn eigen aanvalsmogelijkheden af, maar elke keer dat hij een opening zag, verdween het beeld onmiddellijk.

Het moest saai zijn voor de omstanders. Twee jonge mannen die elkaar aanstaarden zonder ooit meer dan een kleine verandering in houding aan te nemen. Misschien klopte de vergelijking met schaken in de zin dat de deelnemers vrij weinig bewogen.

Totdat het voorbij was.

Hanno had zijn tegenstander ingehaald. Nog voordat hij zijn eerste stap zette zag hij de uitkomst al, omdat hij wist dat zijn tegenstander die uitkomst te laat zou zien.

Hanno zette de reeks zorgvuldig uitgekozen aanvallen in. Zijn tegenstander sloeg zijn zwaard keer op keer weg, maar werd steeds verder in een slechte positie gedrukt. Eindelijk was zijn tegenstander er net als Hanno van overtuigd dat hij al verloren had.

De wervelwind van beelden verdween en er bleef slechts één toekomst over. Zijn tegenstander liet het zwaard uit zijn hand glijden.

Het geluid van het zwaard dat op de grond kletterde bereikte Hanno's oren pas nadat het beeld zijn ogen al had bereikt. Eigenlijk was het correcter om te zeggen dat het beeld voor het geluid kwam, maar voor Hanno voelde het al lang niet meer zo. Zijn beleving was een seconde verschoven naar de toekomst, naar wat zijn ogen hem vertelden. Het geluid was vertraagd, niet de beelden versneld.

Het had lang geduurd voordat Hanno gewend was geraakt aan die scheiding in tijd. In het begin hadden zijn hersenen geprotesteerd. Het was niet ongehoord dat kinderen tijdens de transitie hun verstand verloren, maar hij had het doorstaan. Nu wist hij niet anders.

Hij wilde niet anders.

Hij liet zijn eigen trainingszwaard zakken en knikte naar de jongen tegenover hem. De jongen onderdrukte zichtbaar een traan en knikte terug. Hanno vocht tegen de neiging om een gat in de lucht te springen van blijdschap.

Een figuur van hetzelfde heldere licht dat Hanno's hele wereld opmaakte, stapte klappend het trainingsveld op. Zoals altijd volgde geluid het beeld.

‘Goed gedaan, mijn zoon,’ zei Arynika, zijn mentor. Ze greep hem bij zijn onderarm en zijn schouder. ‘Kom mee, ik moet je wat laten zien.’

Ondanks dat ze hem leidde, liepen ze naast elkaar. Tenminste, dat was hoe iedereen die geen Zichtloze was het zou zien. Hanno liep achter het beeld aan dat zich voor Arynika uitstrekte. Eigenlijk liep ze daar al. De werkelijkheid moest die situatie alleen nog inhalen. Hun honden volgden hen op de voet.

Ze verlieten het Eerbied van Het Zwaard. Hanno krabde aan zijn blinddoek terwijl ze de straat opliepen. De beelden van de mensen weken voor hun uiteen als water voor een schip. Alsof Hanno en Arynika wilde beesten waren om te mijden.

Hanno glimlachte. Hij kon het ze niet kwalijk nemen.

Ze sloegen een van de zijstraten in en Hanno's hart maakte een sprong. 'Je neemt me mee naar de smidse.'

Hij zag Arynika knikken nog voordat hij uitgepraat was, ook al deed ze het daarna pas echt. 'Alles wat zal zijn, is al gebeurd,' zei ze.

Hanno herhaalde de woorden. Het was het credo van hun Eerbied, maar hij miste de bedoeling van de woorden in deze context.

Blijkbaar zag Arynika de verbaasde uitdrukking die nog op zijn gezicht moest verschijnen, want ze ging verder. 'De Zes wisten allang dat jij het gevecht zou winnen. Zij leggen het pad voor onze voeten en kennen al zijn wendingen. De commissie voor jouw zwaard is dagen geleden de deur al uitgegaan.'

Hanno merkte dat zijn pas onwillekeurig wat versnelde. Eindelijk was het zover. De laatste stap om een volledige Zichtloze te worden. Zijn eigen zwaard.

Hanno werd begroet door het gekletter van hamer op staal en de hitte van vuren toen hij door de deur stapte. Zijn hond, Briza, ging naast hem zitten met haar blik op de ingang gericht.

Bryas, een grote man met stevige armen en een korte snor, was bezig met het smeden van een kling. Vonken spatten op en het stuk staal verloor langzaam zijn oranje gloed. De meester aan het werk. Elk zwaard op de rug van elke Zichtloze was door deze man gemaakt. Hij sloeg met een precisie waar de meeste Zichtlozen nog jaloers van konden worden.

Hij tilde de kling met een grote tang van het aambeeld en koelde hem in een grote bak water. Stoom rees op. Een leerjongen kwam aangerend met een gevest dat van tevoren vervaardigd was. Het handvat was omwonden met leer en er zat een ronde handbescherming op. De smid pakte het gevest van de jongen aan en schoof de kling erin.

Het klikte. Bryas en zijn leerjongens waren de enigen die de techniek beheersten en het maakte hen het efficiëntste genootschap van de zes provincies.

Bryas hief het zwaard in de lucht en bekeek het in het flinkerende licht van het vuur. 'Precies op tijd,' zei hij zonder de eerbied of de angst van de meeste mensen die een Zichtloze, of twee, onder ogen kwamen. 'Zoals gewoonlijk. Is dit de jongen?'

Arynika knikte.

'Hm,' zei Bryas. 'Lichter dan jullie zeiden, maar dat zou geen probleem moeten zijn.' Hij zwaaide het zwaard een keer door de lucht. Een tweede leerjongen gaf

hem de schede. Eraan zaten zes lederen banden, waarvan een uitgerust was met een zeshoek aan het einde waar de andere vijf in konden klikken. Het was een ingenieus systeem wat door de Múnlanders was ontwikkeld. Hanno vroeg zich af of Bryas zijn eigen klikmethode ervan had afgeleid.

Bryas nam de schede aan, schoof het zwaard erin en overhandigde hem aan Hanno. Hanno legde hem op het midden van zijn rug en bevestigde de banden, een langs elke schouder en twee langs elke zij, aan de zeshoek op zijn borst. Hij trok ze allemaal strak totdat het geheel niet meer kon bewegen.

Hij zuchtte. Het voelde alsof dit was wat hij al jaren miste. Hij voelde het verschil meteen in de wereld om hem heen en de invloed die hij erop uit kon oefenen. Hij had altijd al de kunde gehad om iemand te doden, maar nu was er zoveel meer mogelijk.

Hij trok het zwaard over zijn schouder uit de schede. De lengte, de grip, de balans: alles eraan was perfect. Hij zwaaide hem een paar keer heen en weer en liet hem in zijn hand draaien.

Arynika knikte goedkeurend. ‘Het ziet ernaar uit dat je het weer eens geflikt hebt.’

Bryas gromde. ‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik weer terug naar de opdrachten die me geld opleveren.’

Hanno keek naar het beeld van Arynika, ervan overtuigd dat die over zou gaan tot een bedreiging of afstraffing van zo'n respectloze opmerking.

‘Vind je het niet fijn om je goden te dienen?’ vroeg ze. Ze klonk oprecht nieuwsgierig. Zeker niet zo streng als Hanno had verwacht. ‘Hun goedgezindheid is toch zeker een welkome beloning?’

Bryas haalde zijn schouders op en keerde terug naar zijn werk.

‘Is hij altijd zo?’ vroeg Hanno.

‘Nee,’ zei Arynika. ‘We treffen hem vandaag in een goede bui.’

Hanno zocht naar een teken van sarcasme of amusement op het gezicht van Arynika, maar vond niets.

DORAN 1048 N.V.C.

‘Doran, vriend, wat zie jij eruit!’ Branwen, de waard van Dorans vaste herberg, zette zijn dienblad op een lege tafel en hielp Doran uit zijn doorweekte mantel.

‘Ja,’ zei Doran. ‘Het nadeel van klein zijn is dat niet iedereen je ziet. Er reed een kar vlak naast me door een gigantische plas. Als je maar half zo groot bent als de rest, is dat al snel hetzelfde als een vloedgolf.’ Hij wreef het koude vocht van zijn gezicht.

‘Dat meen je niet,’ zei Branwen. ‘Iemand die een Bonat nat durft te spetteren?’ In zijn ogen zag Doran een mengeling van amusement en schok.

‘Je reageert al net zoals de man op de kar,’ zei Doran. ‘Toen ik het uitschreeuwde van de kou en schrik, stopte hij zijn kar. Eén blik op mijn tatoeage en de arme man ging op zijn knieën in dezelfde plas waar hij net doorheen was gereden. Het is echt verbazingwekkend hoe jullie mensen van vervolging over zijn gegaan in aanbidding, alleen maar vanwege het werk dat ik doe.’

Branwen lachte hartelijk. ‘Je staat nou eenmaal dichterbij de Zes dan wij Civati. Kom, ik breng je naar jullie tafel.’

Tot Dorans opluchting stond de tafel in de buurt van de open haard, waar vrolijk dansende vlammen de kou van de avond verdreven. Lisha, een Arcaïn, was bezig aan het laatste deel van een hertenbiefstuk. Haar scherpe reptielachtige tanden sneden door het vlees alsof het niets was. De tanden en de smalle slangachtige ogen stonden in sterk contrast met de kale huid en het anderszins zachte uiterlijk van Arcaïnen.

‘Hoi Lisha, is de rest er al?’ vroeg Doran

Lisha schudde haar hoofd terwijl ze het laatste stuk vlees doorslikte. ‘Ik verwacht ze elk moment.’

Branwen trok Dorans stoel voor hem uit, die er met de nodige moeite opklom. Gelukkig was hij zo vriendelijk geweest om er een extra verhoging op te leggen, zodat Doran nog boven de tafel uitkwam.

‘Het gebruikelijke?’ vroeg Branwen.

Doran knikte.

‘Hoe is het op het Eerbied van Statistiek?’ vroeg Doran aan Lisha, nadat Branwen weg was.

Lisha fronste. Tenminste, ze deed wat voor een frons doorging bij Arcaïnen. Door het gebrek aan wenkbrauwen was het niet meer dan een rimpeling in haar voorhoofd. ‘We mogen niet over ons werk praten, Doran. Dat weet jij net zo goed als ik.’

‘Sorry,’ zei Doran. ‘Daar ben ik nog steeds niet aan gewend. Op de Maantrappen deed ik niet anders. Ik was gewoon nieuwsgierig, meer niet.’

Lisha schudde haar hoofd. ‘Pas op met die nieuwsgierigheid! Je hoeft niet alles te weten.’

Doran knikte langzaam. ‘Ik zal het onthouden.’ *Of proberen in ieder geval.*

De deuren van de herberg zwaaiden open en een man in stijlvolle saffierblauwe kleding met gouden accenten stapte naar binnen. Zijn jas, broek en vreemde hoed waren perfect op zijn lichaam afgesteld. Zelfs zijn wandelstok had de perfecte hoogte, ook al had hij hem niet nodig. Hij had een houding die iedereen in de ruimte vertelde dat hij er nu de baas was. Achter hem liepen nog twee mannen de herberg in, de een de ander ondersteunend.

Doran glimlachte. ‘Daar zijn jullie. Ik dacht dat ik laat was.’

‘Dat was je ook,’ zei Lisha.

Doran negeerde haar en schudde de hand van de eerste man die binnengekomen was: Melio, een kleermaker die zijn eigen winkel ronde in het betere gedeelte van het handelskwartier. Ook de twee mannen die achter hem aan waren gekomen, Bryas en Kartan, liepen naar de tafel. Bryas, de belangrijkste smid in Topash Lapid, of heel Panterra eigenlijk, begeleidde Kartan, die nagenoeg blind was.

Toen Doran ze aan zag komen schoten ineens de woorden die hij die dag gelezen had hem te binnen. *Zonder ogen zal de dissident de wederhelft aanschouwen en nooit zal hij haar zien zoals anderen dat doen.*

Zijn onderzoek van die dag had hem nog niet veel opgeleverd, maar nu hij zijn vriend zag, presenteerde zich een heel simpel antwoord. Kartan keek met zijn handen, niet met zijn ogen, en hij was voor de volgende dag opgeroepen om met zijn grote liefde te trouwen. Hij beweerde dat hij niet wist wie dat zou moeten zijn en dat zou heel goed kunnen kloppen. De Zes wisten wie bij elkaar pasten, of ze elkaar nou kenden of niet.

Doran schudde zijn hoofd. *Laat je werk op het Eerbied. Vandaag gaat niet om jou of je werk, maar om Kartan.* En toch, wat betekende het als Kartan als dissident in de profetieën stond?

Doran slikte.

‘Ik zou hier eerder zijn geweest,’ zei Melio. ‘Maar Bryas stond erop om samen Kartan op te halen en die stond erop zijn beurt op dat hij zijn kunstwerk afmaakte voor we vertrokken.’

Het kunstwerk was ongetwijfeld een van zijn sculpturen. Gek genoeg was zijn slechtiendheid precies wat hem de beste beeldhouwer en boetseerder maakte in Topash Lapid. Hij maakte exact wat zijn handen voelden, wat de gelijkenis vaak nagenoeg perfect maakte.

‘Ja en we hadden ook echt wat aan je,’ zei Bryas. ‘Je liep alleen maar als een pauze voor ons uit.’

Melio zuchtte diep en overdreven. ‘Ik was bij jullie in gedachten, als morele steun toegezegd. Je zou me inmiddels goed genoeg moeten kennen om niet meer van me te verwachten.’

‘Je zou je handen eens uit de mouwen moeten steken,’ zei Bryas terwijl hij Kartans rechterhand op een stoel legde zodat hij zelf kon gaan zitten. ‘Gedachten zijn nutteloos.’

‘Integendeel,’ zei Melio. ‘Gedachten zijn een poort naar een andere wereld, het speelplein van de geest, een bodemloze poel gevuld met oneindige mogelijkheden voor de verbeelding.’ Hij gebaarde nonchalant naar een tafel bij de toegang tot de keuken. ‘Neem die jongedame daar bijvoorbeeld. In mijn hoofd heb ik haar alle hoeken van de kamer al laten zien.’

Iedereen lachte, inclusief Bryas. ‘Je hebt gelijk, ik had beter moeten weten.’

‘Laat het aan jou over om een mooi concept om te toveren in iets plats,’ voegde Lisha half afkeurend en half geamuseerd toe.

‘Ach jullie zijn gewoon geïntimideerd door mijn intelligentie.’

‘Ha, zoals jij door de intelligentie van vrouwen bedoel je?’ zei Kartan lachend.

‘Je begrijpt me verkeerd, beste man. Ik ben niet geïntimideerd door intelligente vrouwen, ik vind de minder intelligente gewoon fijner gezelschap. Die geven een stuk minder gedoe. Eerlijk waar, je zou denken dat de slimmen door zouden hebben

dat ik niet iets meer wil dan... wat ik wil; maar de dommen lijken daar veel meer inzicht in te hebben. Intelligentie blijkt, zoals zoveel in het leven, een relatief begrip.'

Stoelen schraapten over de grond terwijl iedereen ging zitten en regen rustgevend op de ramen tikte. Doran staarde uit over de straat. De woestijnstenen gebouwen waren door het vocht verkleurd naar een veel donkerder bruin. Eén raam verder, op de vensterbank aan de buitenkant, zat een kat.

Zijn grijswitte kleur stak sterk af tegen de omgeving en om zijn hals droeg hij een Halsband met twee vreemde penningen. Beiden waren blauw, maar door de regen en het flikkerende licht in de herberg leek een van de twee iets dynamisch te krijgen, bijna alsof de kleuren verschoven. De ander daarentegen was vlak en roerloos. *Vast gezichtsbedrog.*

Branwen kwam terug met een bord heerlijke geurende aardappelen en een gebraden kip. Het was veel te veel, maar ondanks Dorans protesten dat hij het niet op kon, bleef Branwen hem dezelfde hoeveelheid brengen als ieder ander. Naar eigen zeggen weigerde hij te discrimineren op basis van lengte. Doran had maar niet gevraagd waarom de rest dan geen verhoging kreeg voor hun stoel.

'Branwen, volgens mij wil je kat naar binnen,' zei Doran, wijzend door het raam.

Branwen volgde zijn vinger terwijl hij het bord op tafel legde. 'Nee, ik heb geen kat. Is er vast eentje die de kookkunsten van mijn vrouw ruikt.' Hij pakte het lege bord voor Lisha weg en nam de bestellingen op van de nieuwkomers.

Doran keek nog even naar de kat. Het was een groot beest met een vacht die veel te dik en te wit leek voor het klimaat. Wellicht geïmporteerd vanuit een van de andere provincies. Het beest zat in het raam, zonder geluid of beweging. Doran moest er een tijdje naar gestaard hebben, want Branwen kwam terug met vijf glazen gedistilleerde drank uit het Westland. Alleen het beste was goed genoeg voor zijn gasten.

Iedereen hief zijn glas. 'Op Kartan en het onbekende anker dat zijn schip voor altijd vast zal leggen,' zei Melio.

'Kun je niet voor één keer uit je rol als stereotype stappen en blij zijn voor je vriend?' zei Lisha.

Melio veinsde verontwaardiging.

'Alsjeblieft, verleid hem niet weer tot huis-tuin-en-keukenfilosofie,' zei Bryas. 'Zo weet je tenminste wat je aan hem hebt, hoe simpel het ook is.' Hij bracht snel zijn glas naar voren en iedereen klonk zijn of haar glas ertegenaan.

‘Waar komt dit gebruik eigenlijk vandaan?’ vroeg Doran.

‘Het is oorspronkelijk bedoeld om eventueel vergif dat iemand een je drankje had gedaan over te laten stromen in het glas van de ander,’ zei Kartan.

‘Heb je ergens gelezen zeker?’ zei Melio. Hij lachte hard om zijn eigen grap.

De rest glimlachte flauwtjes mee. Kartan kon het hebben.

‘Ik ben benieuwd,’ zei Lisha. ‘Vertrouwen mensen elkaar niet dat ze proosten? Of is het de waard die wij niet vertrouwen en hopen we het gif te verdunnen? Of is het simpelweg de behoefte om met zijn allen tegelijk te sterven als een van ons vergiftigd is, als een soort ultiem romantisch gebaar?’

‘Begin jij nu ook al?’ vroeg Bryas met een moeilijke uitdrukking op zijn gezicht en een duidelijk zucht in zijn woorden. ‘We klinken onze glazen op het huwelijk van onze maat.’

‘Maar wat voor effect heeft dat er nou weer op?’ ging Lisha door. Doran zag in haar ogen een twinkeling die vertelde dat ze Bryas expres dwarszat. Voor hem was alles glashard en zwart-wit. Ze keken elkaar even strak aan. Bryas moest hetzelfde gezien hebben want hij glimlachte geforceerd.

De rest van de avond vloaide de alcohol en gingen de gesprekken over het aankomende huwelijk. Bryas en Lisha hadden het proces beiden doorgemaakt en probeerden Kartan op zijn gemak te stellen. Doran had geen partner, niet meer, maar hij was dan ook de enige Múnlander die de status van Bonat had in Topash Lapid. Admún, een van de zes hoofdsteden die dichterbij de grens met de Maantrappen lag had meer Múnlanders, maar zelfs daar waren er maar weinig die de rang van Bonat haalden.

Huwelijken die de rassengrens overschreden kwamen wel voor, maar waren zeldzaam en vruchteloos. Huwelijken tussen twee personen van verschillende status waren zo mogelijk nog zeldzamer.

Doran had nog wel herinneringen aan een vrouw uit zijn vorige leven, maar die brachten hem nu meer pijn dan vreugd. Sterker nog, ze achtervolgden hem nog steeds in zijn nachtmerries. Het vuur dat... Nee, *niet aan denken, Doran. Vanavond is een feest.*

Melio had ook niemand, maar dat was zijn eigen keuze. Niet dat hij invloed had over wanneer hij opgeroepen werd, maar Sermo zou hem aan niemand gaan

verbinden zolang hij zijn leven leidde zoals hij op dat moment deed. Dat kon alleen maar slechte gevolgen hebben. Een god zou die fout niet maken.

Terwijl de avond vorderde merkte Doran dat hij moeite had om zijn aandacht bij de gesprekken te houden. Het was niet dat de woorden hem niet interesseerden, maar ze werden overstemd door wat hij eerder die dag gelezen had. Wat zou het betekenen als Kartan bij die zogenoemde hoeders hoorde? En dan was er nog dat woord 'dissident'.

Doran slikte. Als er iets was dat de Zes niet duldden, dan was het een dissident. Er was slechts een handjevol opstanden geweest en elk van hen was snel en bloederig neergeslagen.

Het einde van de dag naderde. Binnen een uur zou de laatste avondbel luiden om aan te geven dat iedereen binnen diende te blijven. De groep schoof de stoelen aan en begaf zich naar buiten.

Lisha begeleidde Kartan terug naar zijn huis, ondanks zijn protesten dat hij het zelf wel kon vinden. Doran vermoedde dat het minder te maken had met zijn zicht dan met de hoeveelheid alcohol in zijn lichaam.

Ook Melio keerde huiswaarts met zijn mantel boven zijn hoofd tegen de regen.

'Wacht even,' fluisterde Bryas. Hij graaide met zijn hand in de binnenzak van zijn mantel. Ik heb waar je me om gevraagd had. Hier, doe alsof je me een hand geeft.'

Doran keek om zich heen. De straat was nagenoeg leeg en mensen waren veel te druk met thuis te komen om naar hen te kijken. Daarnaast stonden ze in de schaduw en stond Bryas met zijn rug naar de straat. Toch deed Doran wat er van hem werd gevraagd. Hij wist hoe serieus mensen zaken namen die buiten de officiële kanalen liepen.

Hij voelde het zachte stukje stof in zijn hand glijden toen Bryas hem beetpakte. Erin gewikkeld waren een aantal bolgeslepen ronde stukken glas, die zachtjes klingelden.

'Bedankt,' zei Doran. 'Nu kan ik eindelijk-'

'Nee,' zei Bryas. 'Wat je ermee doet is jouw zaak en van niemand anders, begrepen? Ik wil het niet weten.'

'Ja, natuurlijk. Sorry.'

Bryas knikte en liep weg.

Hoofdstuk 2

Volwassen worden

Het is niet eerlijk om dit te doen, maar weet dat ik niet zal aarzelen om jullie allemaal te doden als jullie weigeren. Dit is geen verzoek.

-Uit een brief van onbekende auteur

HANNO 1048 N.V.C.

Regen drupte van Hanno's kap terwijl hij met Arynika de trappen afliep van het Eerbied der Zwaarden. Het viel in zulke grote hoeveelheden dat het zachte geluid van druppels op de grond bijna gelijk leek te lopen met het moment waarop Hanno het zag gebeuren. De vertraging van de echte wereld ten opzichte van zijn ogen was er nog steeds, maar er was altijd een druppel te vinden die bij het geluid paste dat Hanno hoorde. Het voelde vreemd.

Arynika stopte op de laatste trede en spreidde haar armen. Water spatte van haar toga, die was behandeld met de was van de tiganplant om te voorkomen dat hij zich vol zou zuigen met water. Het extra gewicht zou onwenselijk zijn.

‘Mentor?’ vroeg Hanno.

‘Hm?’

‘Met alle respect, wat doet u?’

‘Genieten. Niemand stopt meer om te genieten van de kleine dingen, zoals een zonnestraal.’

Hanno schudde zijn hoofd, maar zei niets. Arynika had wel vaker vreemde momenten. Hanno had lang geleden geleerd dat ze het snelst voorbij waren als je er niet tegenin ging.

‘Weet je, ik houd van de regen,’ zei Arynika.

‘Hiervoor zei u steeds dat u er een hekel aan had,’ zei Hanno verbaasd, waarmee hij meteen zijn eigen regel brak.

‘Dus?’

‘Nou.’ Hanno kon niet geloven dat hij het uit moest leggen. ‘Het is niet erg consequent.’

Een glimlach verscheen op Arynika's lippen nog voordat hij uitgepraat was. ‘Is het inconsequent als een vrouw ineens haar mening over iets verandert zonder duidelijke aanleiding? Lieve jongen, vrouwen doen niets anders. Het zou veel vreemder zijn voor een vrouw om altijd hetzelfde ergens van te vinden.’

‘Ik, nou...’ Hanno zuchtte.

‘Maar als het je geruststelt, wil ik wel een poging doen om het je uit te leggen,’ vervolgde Arynika. ‘We kunnen elke druppel aan zien komen en toch kunnen we het vallen ervan niet tegenhouden. We zien de toekomst, maar zijn toch niet bij machte om die te veranderen. Niet altijd in ieder geval. Vroeger frustreerde mij dat, maar tegenwoordig geeft het mij een vreemd soort rust. Alle kennis van de wereld, al het vermogen om voorspellingen te doen, ze zijn niet hetzelfde als macht.’

‘Maar de Zes brengen ons de regen,’ zei Hanno. ‘Natuurlijk kunnen wij dat niet veranderen. De wereld is deterministisch. De Zes hebben het pad al uitgestippeld, al wat ons rest is hem te bewandelen.’

‘Alles wat zal zijn is al gebeurd. Ons oeroude credo, ik weet het. Maar de onmacht gaat verder dan dat. Wacht maar tot jij een kind onder je hoede neemt, dan zal je wel merken waar ik het over heb. Hoe meer je probeert om alles in de hand te houden, hoe minder controle je erover zult krijgen.’

Hanno bloosde, maar er was geen boosheid in Arynika's stem.

Het beeld van Arynika sprong van de laatste trede een plas in. Dunne slierten licht ontsproten naar alle kanten. Hanno stapte opzij om het water dat zou volgen te ontwijken.

Arynika lachte kinderlijk. ‘Natuurlijk is er ook een heleboel waar wij wel controle over hebben.’

Hanno schudde zijn hoofd en volgde Arynika de straten door. ‘Wat is ons doelwit? Een moordenaar? Een spion?’

Arynika haalde haar schouders op. ‘Het Eerbied van de Statistiek heeft hem gesignaleerd, maar zoals altijd hebben we geen specifieke informatie.’

De avondklok was al ingegaan en de straten waren daarom ook leeg. De enigen die nog toestemming hadden om hun huis te verlaten waren Zichtlozen of Bonati met belangrijke taken die ze konden aantonen. Arynika en Hanno kwamen geen van die twee tegen op hun weg naar het doelwit.

Hanno verwijddde zijn blik. Net zoals sommige mensen hun ogen konden scherpstellen op dichtbij of veraf, kon hij dat met de toekomst. Op zijn kortst was zijn zicht ongeveer een halve seconde vooruit, op zijn verst een minuut.

Het was niet perfect. Scherpstellen op een minuut bracht meer mogelijkheden en daarom meer onzekerheid. Het zorgde voor uitgesmeerde en overlappende beelden. Determinisme was een gek iets. Hoe kon Hanno nou meerdere mogelijkheden zien als al vaststond welke plaats zou gaan vinden? Het was hoogst onpraktisch. Toch kon hij met zijn verwijddde blik nog steeds niemand op de straten zien. Ook zijn hond vertoonde in de toekomst geen mogelijkheden tot ophitsing. De kans dat iemand hier naar buiten zou komen was nul.

Arynika stopte bij een huis aan het einde van de straat. Het was een van de weinige waar nog licht brandde.

‘Wat is het plan?’ fluisterde Hanno.

Arynika glimlachte ondeugend en ramde de deur open. Doordat Hanno het een seconde eerder zag dan dat het gebeurde had hij net genoeg tijd om zijn verrassing en frustratie te maskeren en Arynika en haar hond te volgen.

Hij beval Briza, zijn eigen hond, te wachten bij de deur. Eén hond zou genoeg zijn bij de confrontatie met hun doelwit. Hij wilde haar belonen toen ze zonder aarzelen deed wat hij van haar vroeg, maar drukte de neiging weg. De littekens van de zweep van de laatste keer dat iemand hem dat had zien doen, waren nog steeds zichtbaar op zijn rug.

De hoofdkamer was leeg, maar uit de slaapkamer klonk onmiddellijk gegil toen hij en Arynika naar binnen liepen. Daar vonden ze een man die zijn naakte lichaam bedekte met lakens. Toen het kaarslicht onthulde wie de ongewenste bezoekers waren schoot de angst nog duidelijker in zijn ogen. Hij hapte naar lucht.

‘Wat?’ zei hij verward. ‘Nee, ik heb niets gedaan, ik zweer het. Alstublieft!’

Arynika en Hanno bleven in de deuropening staan. Arynika’s hond, Illos, zat tussen hen in met zijn ogen strak naar de gang achter hen gericht.

Het beeld van de man greep naar een van de kandelaars naast het bed. Hij keek naar Arynika, maar die bleef voor zich uitstaren. Haar gezicht was opvallend vrij van emoties. Hanno liet de man begaan. Niets wat hij zou doen kon zijn uiteindelijke lot veranderen.

Het beeld van de hond roerde zich. Dat was precies waarom elke Zichtloze er een had. Want hoewel Zichtlozen de toekomst voor zich konden zien ontvouwen, zagen ze achter hen niets.

De honden wel.

Ze waren intensief getraind om alleen op gevaar vanachter de Zichtloze te reageren en alleen als de Zichtloze er zelf niet op reageerde. Dat was ook waarom het beeld van de hond weer rustig werd voordat de beweging zelf plaatsvond. Arynika had een echte reactie van haar hond onnodig gemaakt door zelf te reageren.

Ze draaide zich om en doorboorde de vrouw die zich op hen probeerde te werpen in een vloeiende beweging met haar zwaard.

Hanno zag dat de man zou gaan schreeuwen en op hem af zou komen met de kandelaar. Hij nam een diepe adem. Dit was zijn moment, de eerste keer dat hij iemand zou berechten die tegen de wil van de Zes in durfde te gaan.

Waarom was hij toch zo zenuwachtig?

Het beeld van de kandelaar raakte zijn hoofd.

Hij stapte opzij en ramde zijn vuist in de maag van de man op hetzelfde moment dat hij de werkelijke kandelaar langs zijn hoofd hoorde zwiepen.

Gevechten tussen twee Zichtlozen waren heel anders dan die tussen een Zichtloze en een gewoon mens. Waar de strijd tussen de Zichtlozen beslecht zou worden door de snelheid waarmee beiden de mogelijke toekomst konden ontwarren, had een gewone man geen enkele kans. Hij stond tegenover een kracht die alles wat hij deed aan zag komen, hem zelfs onmerkbaar kon sturen.

De man strompelde ineengedoken achteruit. Hanno kon hem zijn opties af zien wegen. Eén voor een elimineerde hij ze: de gedachte van de man om te vluchten door zich met een stap dicht bij het raam te positioneren; de gedachte om te smeken door zijn gezichtsuitdrukking aan te passen naar die van een koude beul.

De man begon met gooien van alles wat er in de kamer stond. Schoenen, kandelaren en zelfs een ketting vlogen door de lucht. Hanno had elk van de objecten kunnen ontwijken, maar koos ervoor om ze uit de lucht te slaan met zijn zwaard, rekenend op zijn gevoel voor de vertraging tussen zijn ogen en de werkelijkheid.

Uiteindelijk schoot het beeld van de man opnieuw op Hanno af. De ogen van de man waren wijd en wanhopig. De man gaf niet bepaald de indruk van een doorgewinterde crimineel.

Nee, deze man moet sterven.

Hanno hief zijn zwaard.

Een streek licht schoot langs zijn hoofd en raakte de man in zijn borst. Hanno kon het stoppen, kon het mes dat die streek voorstelde uit de lucht slaan met zijn zwaard net zoals hij had gedaan met alles wat de man op hem af had gegooid, maar hij deed niets. Het mes behoorde toe aan Arynika en Hanno zou nooit tegen haar ingaan.

Hanno zag de man instorten. De kreun en de plof toen hij de grond raakte, volgden een seconde later. Hij keek woest naar Arynika. ‘Waarom deed je dat? Dat was mijn executie.’

Arynika glimlachte zonder de gebruikelijke glans. ‘Omdat ik daar zin in had.’

‘Wat is dat nou weer voor reden?’

‘Weet je wat de grootste leugen is die mensen zichzelf vertellen?’ vroeg Arynika.

‘Hoeveel bier ik ook op heb, ik kom zelf nog wel thuis?’ zei Hanno vinnig. Hij weigerde weer met een mond vol tanden te staan.

‘Volwassen worden,’ zei Arynika. ‘Vanaf jongs af aan zien mensen een soort abstract verschil tussen kinderen en volwassenen. Ik was zelf ooit ook zo. Ik keek als kind op naar de volwassenen. Mijn mentor leek alles te weten, alles te kunnen, altijd verantwoordelijk te handelen. Een leugen. We verkrijgen ervaring en in sommige gevallen zelfs een gevoel voor verantwoordelijkheid, maar er bestaat niet zoiets als een volwassene. Dood nooit het kind in je, omdat je denkt dat je daardoor ooit volwassen zult worden.’

Ze liep het huis uit en Hanno liep nog steeds gefrustreerd achter haar aan. De regen was inmiddels gestopt, want hoewel dit het natste seizoen was, heerste in het zuiden van Panterra een droog klimaat.

Hanno werd buiten gegroet door een kwispelende Briza. Hij keek ongemakkelijk hoe Arynika zou reageren. Haar hond, net zoals alle anderen trouwens, zou zoiets nooit doen. Tot zijn opluchting lachte Arynika. ‘Zie je wel, zelfs zij snapt het.’

LYNNARA 1048 N.V.C.

‘Duurt lang!’ riep Dennar, Lynnara’s tweelingbroer, van onderaan de trap.

Lynnara stond voor een spiegel die was opgezet in de slaapkamer die ze normaal gesproken met haar broer deelde. Ze had zich net met veel moeite in haar korset en jurk laten hijsen en nu waren twee van haar nichten bezig met het doen van haar haar.

Vandaag was een belangrijke dag, vandaag zouden de goden de nieuwe huwelijken voltrekken. Ze negeerde haar broer en bekeek zichzelf in de spiegel. Haar nichten verrichtten goed werk. Haar haar was versierd met bloemen en een ketting die er losjes doorheen was geweven.

Ze kon haar haar nog niet vast dragen. Staarten, vlechten en alle andere vormen werden slechts door getrouwde vrouwen gedragen om hun verbintenis te symboliseren.

Er klonken voetstappen en even later kwam haar broer binnen. Net te laat zag Lynnara hem in de spiegel achter haar verschijnen en zijn hand door haar haren halen.

Haar nicht vloekte.

‘Dennar!’ riep Lynnara. ‘Mam, Dennar verpest mijn haar!’

Ze haalde naar hem uit maar hij hield haar hand tegen. ‘Au! Laat me los, pummel.’

‘Jij probeert mij te slaan.’ Dennar liep langs haar heen en plofte neer op haar bed. ‘Kunnen we niet gewoon gaan? Wat maakt het nou uit hoe je eruitziet, Sermo heeft zijn beslissing allang gemaakt.’

Lynnara keek haar broer met vuur in haar ogen aan. Tweeling of niet, ze waren zo verschillend als broer en zus konden zijn. Hij was kort, had een rond gezicht en

had het tegengestelde karakter van Lynnara. Eigenlijk was het enige dat ze deelden de bruine kleur van hun haren, ogen en huid.

‘Dat jij eruitziet als een wilde uit de ongetemde landen wil niet zeggen dat ik er niet mooi uit wil zien voor mijn toekomstige man. Ga van mijn lakens af, je maakt ze vies!’

Dennar zuchtte diep en liet zich achterovervallen.

Lynnara vloekte.

‘Sinds je huwelijk aangekondigd werd, ben je veel te serieus, zus. Geen man zit te wachten op een vrouw die overal zo moeilijk over doet.’

‘Argh! Mam!’ Inmiddels was haar nicht begonnen aan het herstelwerk van haar haar. ‘Heb jij niets beters te doen dan mij lastigvallen?’ beet Lynnara haar broer toe.

‘Anders moet ik braaf op jou wachten. Dit is veel leuker.’

‘Klaar,’ zei haar nicht.

Lynnara keek tevreden in de spiegel. Ze hield haar handen hoog om een mogelijke volgende aanval van haar broer af te slaan. Die kwam niet.

‘Eindelijk,’ zei Dennar. ‘Ze staan op je te wachten.’ Hij schoot door de open deur, gevolgd door Lynnara’s haarborstel.

Beneden, in de bakkerij, wachtte haar moeder haar op met een grote grijns op haar gezicht. ‘Meisje toch. Wat zie je er prachtig uit!’

Lynnara kon het niet laten om terug te lachen. Haar blauwe jurk, op de mouwen en om haar middel versierd met gele borduursels, ritselde over de treden. Ze deed haar best om hem omhoog te houden, maar ze was niet gewend aan de brede en lange rokken.

Het grootste deel van Lynnara’s leven dat ze niet op school had gezeten, had ze geholpen in de bakkerij. Niet echt de beste omgeving voor een jurk. Ze was dan ook dolgelukkig geweest toen ze opgeroepen was. Eindelijk was haar moment gekomen om te stralen. ‘Waar is vader?’ vroeg ze.

De blik in haar moeders ogen versomberde. ‘Hij, eh...’

‘Hij heeft het te druk,’ vulde Dennar aan. Hij wiegde zenuwachtig heen en weer. ‘Je weet hoe druk het is op dagen als deze in de bakkerij. Half Topash Lapid viert feest.’

Lynnara zuchtte maar knikte. Typisch voor haar vader om niet eens naar haar te komen kijken of haar succes te wensen. Hij was altijd al afstandelijk naar haar geweest. Nee, dat was niet waar. Hij nam vaak genoeg de tijd om te schelden.

En dan kwam hij heel dichtbij.

‘Weet je wat,’ zei Dennar. ‘Ik haal hem wel even.’

‘Nee,’ zei Lynnara snel. ‘Nee, dat hoeft niet.’

Ze had haar vader één keer eerder geconfronteerd. Er was geen reden voor Dennar om namens haar hetzelfde te ondergaan.

‘Nou, kom,’ zei Lynnara’s moeder. ‘Het kan niet lang meer duren voor de middagklok slaat.’

DORAN 1048 N.V.C.

Het harde geluid van de middagbel rukte Doran ruw uit zijn slaap.

Verward en gapend keek hij op. Hij zat in zijn kelder, waar al zijn hobbyprojecten zich bevonden, ook al zag hij daar op dat moment niets van. Hij was na het avondje drinken met zijn vrienden meteen weer aan de slag gegaan. Blijkbaar had zijn lichaam hem op een gegeven moment een halt toegeroepen.

Het duurde een halve seconde voor hij doorhad dat zijn zicht niet werd beperkt omdat zijn ogen dicht zaten, maar door het stuk perkament dat aan zijn voorhoofd plakte. Hij trok het eraf. Het was het diagram van het ‘onderzoeksglas’ waar hij die nacht aan gewerkt had. Het apparaat lag voor hem op tafel.

Het was een soort halve helm. Hij haakte vast om het hoofd met leren riemen. Eenmaal opgezet, kon de gebruiker lenzen voor het oog schuiven of juist wegdraaien. Doordat er meerdere lenzen achter elkaar gezet konden worden, kon Doran een vergroting kiezen die hem uitkwam, en een die veel verder ging dan die van een gewone loep.

De lach die op Dorans gezicht was verschenen bij het aanschouwen van zijn werk, verdween toen hij zich realiseerde wat de bel had betekend. *Chaoswormen, ik kom nog te laat!*

Hij schoof de papieren op een stapel en rende de trap op. Hij dankte de Zes dat hij geen haar op zijn hoofd had om zich druk over te maken, anders had dat zijn ongemakkelijke slaappositie ongetwijfeld verraden. Hij streek de plooiën van zijn gewaad glad en ging op weg naar het Plein van de Eeuwige Vrede.

De naam van het plein was voorbarig, want hoewel de Zes streefden naar een verenigde eenheid die de hele aarde omvatte, waren de andere rijken niet van plan zich zomaar over te geven. Oorlog woedde nog steeds op meerdere fronten, waar mensen en andere mensachtigen nog steeds weerstand boden tegen de opmars.

De Maantrappen, het land waar Doran vandaan kwam, was een van die plekken. Panterra had de bevolking daar teruggedrongen tot de hoogste plateaus. Twee andere volken boden nog weerstand. De Geluciërs in het verre noorden, waar niemand wat vanaf leek te weten, en de Sunatae van het zuiden, die leefden op kleine eilanden, verbonden via ondiepe wateren met elkaar en het schiereiland dat ze omsingelden. Het terrein was immens moeilijk in te nemen.

Toch had Panterra voornamelijk succes geboekt. De helft van de Arcaïnen had zich vrijwillig aangesloten. De rest was gevlucht naar de Sunatae. Ook de bossen in het noordoosten, waar de beestachtige Silvanen hadden gewoond, waren door Panterra opgeslokt, samen met hun inwoners. De meesten waren nu Servati, maar sommigen hadden zich aangepast en hadden zich tot de rang van de Civati opgewerkt.

Kun je een naam voorbarig noemen als de toekomst al geschreven staat? De gedachte schoot Doran te binnen toen hij het plein opstapte. Hij had er geen twijfel over dat Panterra uiteindelijk alles op de wereld zou innemen, zoals de naam al suggereerde.

De oorlogen waren nog gaande, maar het plein was een oase van rust en kalmte. Rijen met fonteinen waren overwoekerd door groen, wat buiten de stadsmuren amper te vinden was. Strak gesnoeide struiken met bloemen in alle kleuren liepen rondom het plein en vormden poorten naar de straten. Hier en daar zong een vogel een vrolijk lied, begeleid door het geluid van het water in de fonteinen, waar een kat vredig dronk.

Een kat.

Dezelfde kat.

Dorans voorhoofd rimpelde. Hij zocht naar een eigenaar, maar niemand leek zich om het beest te bekommeren. Toch moest hij er een hebben. Straatkatten waren iets van buiten Panterra. Hier werd alles geregistreerd.

Doran schudde zijn hoofd en liep het plein op. Aan de noordkant van het plein stond een gigantische toren van zuiver wit marmer, het teken van heiligdom. Dicht bij de top keek een balkon uit over het plein. Twee trappen liepen vanuit de hoeken van het plein omhoog naar een plateau dat zich voor de ingang van de toren bevond.

Achter de balustrade die de verhoging afschermdde, stond de minister van Vroomheid met zijn entourage in zijn lange, spierwitte gewaad vrij van alle smetten. Hij was al bezig met zijn toespraak, maar Doran zag de opgeroepen huwbare mannen en vrouwen, waaronder Kartan, nog vooraan op het plein staan wachten in twee gescheiden groepen. Doran had het huwelijk van zijn vriend in ieder geval niet gemist.

Doran sloot achteraan bij de grote menigte mensen en Arcaïnen die toekeek. Veel van hen zouden familie en vrienden zijn van de gelukkigen, maar het was niet ongebruikelijk dat ook andere nieuwsgierigen de ceremonie kwamen bekijken. Hij zag de rest van zijn vrienden niet, maar die zouden ongetwijfeld op tijd hun bed zijn uitgekomen en een plekje dicht bij de toren bemachtigd hebben.

Terwijl de minister verder sprak, wurmde Doran zich door de menigte. Het was voor hem onmogelijk om over iedereen heen te kijken en hij was niet van plan om het huwelijk te missen.

Hij stopte vooraan de menigte. Nog steeds zag hij zijn vrienden niet, maar hij had geen tijd om ze op te zoeken.

De minister sloot zijn toespraak af en wierp zijn handen in de richting van het balkon boven hem. De deuren naar het balkon vlogen open en een gedaante gehuld in een gitzwart gewaad stapte naar buiten. Sermo. Deze ceremonie was een van de weinige momenten waarop de god zich liet zien.

Onmiddellijk zakte iedereen door zijn knieën.

Doran keek gebiologeerd naar de rode gloed die onder het gewaad van de gedaante uitkwam. Het had wel iets weg van het licht van de bloeddiamant die hij de vorige dag in het Orakel geladen had zien worden. *Zou dat...?*

Niet nu, Doran! Door je knieën!

Gelukkig viel het door Dorans korte gestalte niet op dat hij eigenlijk te laat was.

Even later gebaarde de minister van Vroomheid dat iedereen weer kon gaan staan. Een medewerker van het Eerbied stapte naar voren, streek een rol perkament glad en riep de eerste twee gelukkigen naar voren.

Een man met kort blond haar en een vrouw die amper groter was dan Doran namen hun centrale plek recht onder het balkon en sloegen hun handen ineen. Ze keken elkaar diep in de ogen en glimlachten breed. Dit waren twee mensen die elkaar al kenden, ook al kregen ze nu pas te horen dat ze ook echt bij elkaar hoorden.

De gedaante op het balkon begon te gloeien. Blauwe en roze rook ontsproot uit de stenen onder de man en de vrouw.

Het krulde om hen heen en kwam via hun handen samen, waar het mengde tot een dicht paars omhulsel dat het koppel aan het zicht onttrok. Een deel van de rook ging in een kolom verder omhoog en vormde daar een beeld uit de toekomst. In dit geval liet het een kribbe zien met een baby, waar de ouders samen omheen stonden.

De rook loste langzaam van onderuit op en het beeld verdween.

‘Het huwelijk is gezegend door Sermo,’ riep de minister. Hij gaf de man een groen lint, die daarmee het haar van zijn nieuwe echtgenote in een staart bond. Het koppel kuste en liep rechtstreeks naar de plek waar een tatoeëerder hen opwachtte om hun tatoeages aan te passen naar hun nieuwe status.

Op de Maantrappen was het gebruikelijk dat het koppel hun handtekening zette op een document waarin vastgelegd was dat ze beiden instemden met het huwelijk en voor getuigen mondeling toezegden voor elkaar te zullen zorgen. Niet in Panterra. De Zes besloten wie met wie trouwde. Er was geen reden om toe te zeggen, niemand had een keuze. Toch leken de goden altijd de juiste mensachtigen bij elkaar te zetten.

Hoe doen ze dat toch? En hoe werkt die rook? Waarom gloeit hij zo? Heeft dat verband met het Orakel? Beide doen iets met de toekomst...

Opletten, Doran. Straks mis je het nog!

Doran richtte zijn aandacht weer op de huwelijken. Er volgden nog verscheidene anderen voordat Kartan aan de beurt was. Twee mannen trouwden. Uiteraard toonde hun toekomst geen kind, maar wel een succesvolle meubelmakerij. Daarna kwamen nog twee heteroseksuele mensenkoppels en een Arcaïnenstel.

Daarna was het eindelijk de beurt aan Kartan.

Een medewerker van het ministerie leidde hem naar de juiste plek. Kartan bedankte de man en legde zijn handen niet in die van zijn toekomstige partner maar op haar gezicht. In eerste instantie schrok de vrouw ervan, maar ze liet het toe, evenals de minister die leek te willen gaan protesteren, maar zich inhield.

Kartans handen gleden zachtjes over haar huid. Ze sloot haar ogen en leek zelfs een beetje te genieten van de sensatie.

Kan hij zien of ze aantrekkelijk is? Voor iedereen wiens ogen volledig werkten was daar geen twijfel over mogelijk. Ze was adembenemend. Voor een mens dan.

Haar lange rode haar golfde lichtjes over haar schouders en boezem. Haar gelaatsrekken waren extreem fijn, met hier en daar een lichte sproet. Waarschijnlijk was ze afkomstig van een van de noordelijkere provincies. Haar ogen waren diepgroen en schitterden in het zonlicht door een enkele traan van geluk.

Of Kartan dezelfde schoonheid zag als ieder ander of niet, Doran ving een glimp van een glimlach op toen Kartan met een duim over haar neus streek en met zijn andere hand door haar haren ging. De vrouw giechelde ingetogen en streek met haar eigen hand over Kartans wang.

De minister van Vroomheid kuchte.

De vrouw schrok op en nam voorzichtig Kartans handen in de hare. Opnieuw gloeide Sermo en steeg er rook op. Het toonde Kartan en zijn echtgenote in zijn werkplaats. Hij liet haar een beeld zien van een oude vrouw en ze vloog hem om de hals, tranen in haar ogen.

Nadat de rook verdwenen was en Kartan na enig gefruitsel het lint had aangepakt en in zijn partners haar had gekregen, gingen ook zij naar de tatoeëerder.